
Ik had je gedacht mijn kind

TEKST: LAURA SOUDIJN EN CASPER KOPPENHAGEN

Laura Soudijn en Casper van Koppenhagen verloren hun twee zoontjes Lennard en Simon. Hoe pak je het leven weer op na zo'n ingrijpend verlies? En hoe hervind je elkaar? 'Direct na de geboorte van Lennard zijn we beiden gaan schrijven, als uitlaatklep en vorm van reflectie, maar ook met het oog op documentatie. Na een lang proces waarin we ook veel strijd moesten voeren, elkaar los moesten laten om nader tot de kern te komen, is recent ons boek *Ik had je gedacht* mijn kind verschenen. Het boek heeft veel eervolle publiciteit gekregen en is door veel mensen dankbaar ontvangen. Ons boek is een ode aan Lennard, aan Simon en aan de liefde. Onze liefde. Voor elkaar en voor het leven.

Elf jaar geleden werd na een ogenschijnlijk zorgeloze zwangerschap Lennard, onze eerste zoon geboren. Direct na zijn geboorte werd duidelijk dat hij niet gezond was. In de uren en dagen daarna kregen wij steeds slechter nieuws te verwerken. Lennard had een syndroom dat niet met het leven verenigbaar was. Na een week hebben wij afscheid genomen van hem, hij is overleden in onze armen. Nadat we onze wonden hadden gelikt werd Laura

opnieuw zwanger, van Simon, onze tweede zoon. Tijdens de zwangerschap volgde veel en nauwkeurig onderzoek, waaruit bleek dat Simon aan hetzelfde syndroom leed als zijn broer. Na rijp beraad besloten we dat te doen wat voor Simon het beste was, Laura zou eerder bevallen en Simon overleed ook kort na zijn geboorte. Weer moesten we een zwaar verlies verwerken, ditmaal met minder hoop dat het allemaal nog wel goed zou komen. Omdat onze kinderwens, liefde en hoop zo groot waren, besloten we een traject te volgen in het academisch ziekenhuis in Maastricht, waarin we poogden zwanger te worden van een meisje. Na drie loodzware periodes zonder succes, besloten we gezamenlijk onze kinderwens op te geven en te kiezen voor elkaar en het leven. Deze beslissing viel in 2008 en nu, in 2016, zijn we nog steeds gelukkig bij elkaar, maar dat dat niet zonder slag of stoot is gegaan en nog zal gaan, moge duidelijk zijn. Het opgeven van onze kinderwens, een ontembare oerdrift, betekende voor ons het opnieuw vorm moeten geven aan ons leven. Vraagstukken als zingeving en invulling, normaal gesproken al een helse opgave, bleken ineens onontbeerlijk te zijn om überhaupt te kunnen overleven in onze relatie.

Zonder zingeving geen richting, zonder richting geen basis, voelden we. Maar eerst moesten we weer voor elkaar kiezen. En we kwamen erachter dat we niet gelijk op gingen in dat proces. Laura wilde hard doorrennen en ik wilde juist stilstaan. En allebei dachten en vonden we dat we het goede deden. Tijdens een wandeling kwam dat letterlijk aan het licht. Laura liep de hele tijd in stevige pas voorop, terwijl we onderwijl een gesprek over onze toekomst samen hadden. Maar ik wilde steeds stil blijven staan, daar werd Laura kwaad van: “Nou, als je nu stil blijft staan, komen we natuurlijk sowieso nergens.” Beiden moesten we zaken uitzoeken en ontdekken. Ik moest eerst de vraag onderzoeken of ik wel verder wilde met Laura. Was mijn kinderwens groter dan mijn liefde? Dat bleek niet het geval, waarschijnlijk vooral omdat ik me echt vader voel na de geboorte van Lennard en Simon. Maar daar ging eerst wel een periode van depressiviteit aan vooraf, waarin ik voelde alles te kunnen verliezen. En Laura moest dat gat dat zo groot was in haar leven omarmen en deels invullen. Niet invullen was geen optie en opvullen tot over de rand werkte ook averechts.

We hebben onze richting gevonden, met vallen en opstaan, waarbij we elkaar voortdurend ruimte moesten geven, de hand moesten reiken of juist een zetje in de rug moesten geven. Laura heeft inmiddels haar eigen bedrijf in coaching en teamontwikkeling. Ik heb een groot deel van zingeving gevonden op de plek waar ik al was, in de zorg als revalidatiearts. In alle beslissingen die we samen genomen hebben, gingen we telkens opnieuw op zoek naar onszelf en naar elkaar. Dat kon alleen door ons open te stellen voor de ander en bereid te zijn echt te luisteren. Naar onszelf, maar ook en vooral naar de ander. En we hebben niet geschroomd om in die processen hulp van derden te aanvaarden. Zoals ook bij Phoenix Opleidingen, waar Laura onder andere de 3-jarige opleiding gevolgd heeft en ik meerdere dag- en individuele sessies. Alleen kun je het niet aan.

We leven ons leven met passie en vrolijkheid, hebben een rijke sociale kring om ons heen, inclusief vele kinderen. We hebben zinvulling verkregen in ons werk en door te zijn wie we zijn. Laura en ik leven samen, dat vooral. En daar is niets vanzelfsprekends aan.’ 🍷